

Zelei Miklós

Mandulafecske

*„Fiaim, a világ teremtése előtt csak
Magyarország létezett!”*

*Futaki és csernovici gróf Hadik András
huszárgenerális, ezredtulajdonos, a bécsi Udvari
Haditanács elnöke, a Mária Terézia Rend nagy
keresztjének tulajdonosa 1757. október 16-án Berlin
sziléziai kapujánál huszárjainak tartott lelkesítő
beszédéből, mielőtt a kaput két ágyúval szétlővette és a
várost megsarcolta.*

A görögdinnye percekben belül megindul. Már lehetett számítani rá. A rádió is bement. Mégis meglepi az embert, amikor valóban. Először Hevesben, ahol az utak mellett már július elején megjelennek az első dinnyekupacok, s ahogy forrósodik a nyár, úgy nőnek egyre nagyobbra. Hamar csatlakoznak a Békés megyei Medgyesegyháza, Almáskamarás, Dombegyház görögdinnyéi, aztán Szabolcs, Szatmár és Bereg dinnyéi indulnak meg, a Dunántúl dinnyehalmi növekednek emeletmagasságúra, tarjagos felhők az égen, Miskolc, Ózd, Újpest, meg Csepel ligetes, vízparti városa ontja a dinnyét, a hűtlen Ungvár, Kolozsvár, Lendva. Útrakel a dinnye Afrikába, Amerikába, ahonnan különrepülő hordják vissza a legszebb példányokat az ingyenceknek. Mindig az első hűvösebb órán indul meg a dinnye, teljesen váratlanul és kiszámíthatatlanul, s tart dél felé, hatalmas csörtetéssel.

Nem ajánlatos az utcára kimenni. Hetven-nyolcvan kilós óriásdinnyék vezetnek az osztagokat, és százötven-kétszáz dinnye is gurul egy-egy nagyobb csapatban. Árad a vérvörös lé az utcákon. A haragoszöld, kemény felületek törnek-repednek, széthasadnak a kerékvetőkön, a lépcsőkön, a kapuszárnyakon, szétzúzzák magukat az utcasarkok élein, kifordul héjuk fehér rétege, pudvásvörös belül szárad, töpörödik. Apró, fekete magvaik, mint a béltartalmak, aszalódnak rá az utcakövekre. Dinnyevonulás idején a forgalom is áll. A közlekedési rendőrség helikopterei figyelik a széles dinnyecsapatokat, ahogy húzódnak keresztül az országon, ék alakban törnek előre, középen szélesek és magasak az egymásra torló, vonuló dinnyeoszlopok, a végük, mint a dinók farka, elvékonyodva halad, az utolsónak maradozó három-négy kilós dinnyék olykor nyolcvan-száz méterre gurulnak a csapatuk mögött.

A légi rendőrség igyekszik pontos tájékoztatást adni a dinnyevonulás várható irányairól, buldózerrel, beton terelőfalakkal védekeznek a települések, de olykor a legváratlanabb irányokból, a város- és faluszéli mellékutcákon tör be a dinnye a falvakba és városokba, a völgykatlanokba szorult településekre a hegy-

gerincről lavinaként zúdul alá a csúcsig feltorlódott görögdinnye, betörve ajtót, ablakot, megvadítva a jószágokat. Az iskolák és óvodák az óvóhelyen vészelik át a dinnyeköltözést, a tűzoltóság és a hadsereg járművei biztosítják számukra az alapvető ellátást. A kutyák vonítva rohannak a dinnyevonulás ékei előtt, a kimerültségtől összerogynak, s mire keresztülömlik testükön a folyam, eltűnnek az utak betonján.

Az Atlasz hegység lábaihoz mégis mennyire kevés dinnye érkezik meg. Tízezer és tízezer hasad szét, zúzódik össze a sziklákon, mire feltorlasztják magukat a Triglav csúcsaira, ahonnan végigpusztítják magukat a hegyoldalakon, Udine utcáin, Trieszt lejtőin, hogy az Adriai- és a Földközi-tenger áramlataival elhagyják Európát, és Észak-Afrika partjaihoz érve újra szárazföldre kerüljenek.

És nyoma sincs már a dinnyevonulásnak. Nyoma sincs, hogy az Üllői út, a Budaörsi út heteken át gyakorlatilag nem létezett, hogy Pestről szinte át se lehetett jutni Budára, hogy a Parlament körüli utcák fel voltak szántva, az ÖMV benzinkút tartályai be voltak szakadva, s a benzin/üzemanyag valami furcsa, undorítóan savanyú szagú elegyet alkotott a dinnyelével, annyira orrfacsarót, hogy még a nagytétényi Bartók-telepen is érezték. A Sportuszoda lépcsője és portálja teljesen kész volt, a medencék teli voltak vörös dinnyelével, minden mocskos, iszapos, ragacsos volt és bűdös, a szaunák berendezése összetörve, a csúszdákról a dinnyebél folydogált alá. De mindebből már semmi se látszik. A Szeretett gyilkosaink sugárútján gondozott virágágyak választják el a járdától az úttestet, éjjel jókedvű rendőrök sétálgatnak és vigyázzák álmainkat.

*

Kun Béla Amerikából tér vissza egy B-52-es légierőddel. Az Atlanti-óceán fölött röpköd, körülbelül azon az útvonalon, amelyen Sir John William Alcock és Arthur W. Brown, Charles Lindbergh. Keresztezi Endresz György és Magyar Sándor Justice for Hungary óceánrepülésének vonalát, csak sokkal magasabban. Úgyhogy amint lenéz, azt hiszi, hogy évtizedeken át hamis jelentésekkel traktálták. Magasból nézvést se volna meg az ország? El is dönti, hogy visszafordul. A manőverhez először még magasabbra száll, aztán lejjebb, és ekkor fedezi föl a Kárpátok koszorúját, a Duna szalagját, Pest-Buda körvonalait.

A B-52-est maga a népbiztos vezeti.

Széles kondenzcsíkot húz maga után, még alacsonyabbra ereszkedik, elröpkül a Margitsziget, a nagykörút fölött, a Petőfi hídnál megfordul, alig húsz méter magasságban, még az arcát is látni lehet.

Sápadt, borotvátlan, mint rendesen. Vigyorog az alatt álló polgárookra, s vásott kajánsággal, csúfondárosan még int is egyeseknek azok közül, akik a Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottságának Széchenyi rakparti székháza körül kigyózó hatalmas sorokban állnak. A Duna-partról a tömeg föltorlódott a hidakra, az Erzsébet hídról le a BAH-csomópontig, ki az M1-esre, és valahol Tatabánya magasságában ér véget. Az Árpád hídnál a sort a rendőrség a Róbert Károly körútra terelte, onnan az Üllői útra, ki az M5-ösre, és az autópálya lajtosmizei kijáratánál fogynak el a hadak.

Híre futott, hogy minden hűséges kommunista piros könyvét ötmillió forint készpénzre váltják. Rendőrök, tűzoltók próbálnak rendet tartani a megbénított forgalomban, de nem sikerül, mert ők is beállnak a sorba. Egyhelyben álló mentőautók szirénáznak és túráztatják motorjukat.

A Népszabadság másnap megváltoztatja jelmondatát. Törlik, hogy Négy láb jó, két láb rossz! Helyette ezt tűzik homlokukra: Két láb jó, négy láb rossz! És címoldalukon azt hazudják, hogy katasztrófa-nagygyakorlatot tartottak, amely fényesen sikerült. A polgári védelem országos parancsnoka a tévéhíradóban köszöni meg a lakosság fegyelmét, a testületek és a tőzsde helytállását.

Zserbókat hagyott itt Kun Béla, amelyek nem értek már puffadozó zsebeibe, amikor 1919. július 31-én elrepült. Grófnék, bárónék, kegyes, jótékony hölgyek ékszereit, drágaköveit sem tudta mind magával vinni, templomi kelyheket, körmőci aranyat és sok más egyéb kincset sem bírt a kis aeroplánba gyömöszölni, amellyel Moszkvába szállt. Mindenért visszajött, amit 1919-ben itt hagyott.

Tesz még egy kört a B-52-essel a város fölött, aztán a légierőddel szinte függőlegesen tör az égnek, majd újra lefelé ereszkedik: Kun Béla katapultál. A magára hagyott gép a Budavári Palota irányába tart. A Magyar Országos Levéltár fölött önműködően kioldja összes bombaterhét, azután a Belügyminisztérium Központi Irattárába csapódva felrobban, és ott is mindent feléget.

– Megjött Kun elvtárs – hallgatja Didey-Frank a robbanásokat. Int a tisztviselőnek, aki a szűk ablakon kiordít a sorban állóknak:

– Záróra! Alakítsatok pártokat! Úgy próbáljatok szerencsét! – és becsapja a tolóablakot.

Kun Béla ekkor ér földet a székház lépcsői előtt, lecsatolja az ejtőernyőjét.

*

A Megmentő már útra kelt.